

DIRECCIÓ
CODORNÍU

Teatre

Coordina **Andreu Gomila**
agomila@timeout.cat

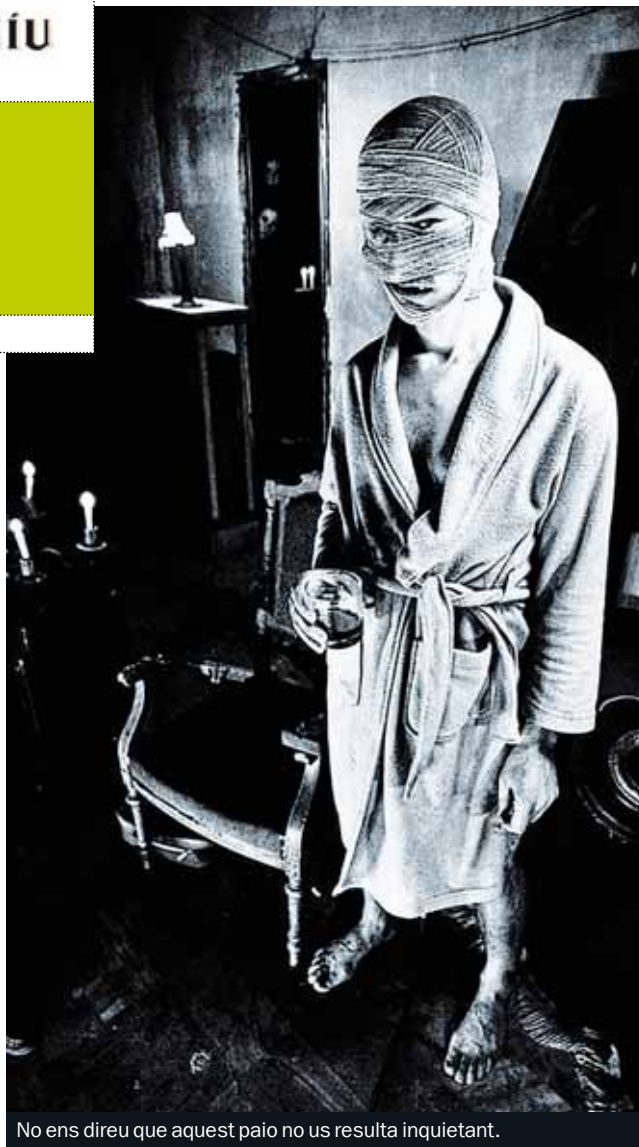
Amb el suport de **Codorníu**

Pel cantó salvatge

Roberto Suárez adapta l'home elefant de David Lynch a 'Bienvenido a casa'. **Andreu Gomila** hi parla

Ell ho nega, però l'uruguaià Roberto Suárez té molt a veure amb els seus col·legues de l'altra riba del Río de la Plata, Claudio Tolcachir i Daniel Veronese, per això tan 'argentí' o txekhoviana d'elevat la quotidianitat a la màxima potència, a banda de portar la relació de l'espectador amb l'obra a una altra dimensió. De fet, els personatges de *Bienvenido a casa*—un avis: potser és la millor obra que passarà per Temporada Alta—podrien ser veïns dels de *La familia Coleman* de Tolcachir. Suárez, però, fa una passa més. També en la forma, ja que ens proposa veure-la en dos dies diferents—també podem gaudir de les dues parts seguides—, com si pretengués que visquéssim una experiència teatral de 48 hores, dins i fora del teatre.

Tot va començar fa una dècada, quan Suárez i un amic il·luminador miraven entre bambalines *Bosque de Sasha*, un dels seus primers hits. "Vam notar que els actors, —ens explica el director i dramaturg— en sortir a escena romanien en un estat preescènic que resultava ser més interessant que la mateixa obra. Amb el temps van anar construint una estructura d'obra per episodis, amb la qual cosa buscàvem que aquesta sensació atzarosa pogués repetir-se. Anys

No ens direu que aquest paio no us resulta inquietant.

més tard vam fer el primer experiment d'aquesta idea amb l'estratègia del comediant".

Després es va creuar en el seu camí *L'home elefant*, la pel·lícula de David Lynch, per acabar ordint una obra "sobre la misèria

“

Ampliem el camp perceptiu del públic amb allò que no veiem normalment

humana, sobre la lletjor i la bellesa, en un estil que frega la tragicomèdia, bussejant sobre la relació actor-espectador i el fenomen conegut com la *simpatèlia*". És a dir, la comunicació total de públic i escena.

El protagonista de *Bienvenido a casa* és un home que anirà amb la cara tapada, es mourà amb dificultats. Un home que intuïm monstruós, clau per crear, diu Suárez, "les densitats climàtiques" de Lynch.

"Transitar per sensacions que en allò quotidià no percebem, l'ominositat, per exemple, amplien el camp perceptiu de l'espectador", assegura. La banda sonora, esclar, també posa el seu granet de sorra atmosfèric. D'entrada, *Walk on the wild side*, de Lou Reed. I l'aposta per un suïcidi col·lectiu. Així que ja no poden agafar-se a la cadira i preparar-se per un viatge teatral diferent, potser allò que feia temps que estaven esperant. En sentirem a parlar, de Suárez.

BIENVENIDO A CASA
El Canal (Salt) Dv. 1 i ds. 2

Brutus Pinter

Avui els explicaré un conte: hi havia una vegada, una escola dramàtica catalana que injectava Pinter i Beckett a les venes dels seus alumnes. Quan sortien, semblaven zombis que parlaven fent metàfores, amb unes pauses llarguíssimes, i els encantava posar a parir el poder. Però, aquella escola va canviar de rumb i...

D'aquella escola en van sortir alguns dels millors dramaturgs de l'actualitat, d'ara i de fa deu anys, com Lluïsa Cunillé i Pau Miró, els dos autors més pinterians de casa nostra. La resta, encara que apostessin per un teatre diferent (ni millor, ni pitjor), sempre sentien l'alè del premi Nobel anglès al clatell. El resultat de tot plegat era, almenys, una certa volada literària i una gran profunditat, tant si feien comèdia com drama. Noms com Tony Kushner o David Mamet també eren allà, cosa que feia reforçar certes idees del teatre de Pinter. Des d'un altre punt de vista, sí, però sense deixar el camí.

Algú va decidir que els referents havien de ser uns altres, i que s'havien d'escriure comèdies, d'estil argentí, més 'casolanes', familiars, més teatrals i menys literàries. A punt per a l'escena. Fins i tot hem vist dramaturgs, per exemple, confessar que no tenen cap referent teatral... No estem parlant d'una moda de segona que no va portar a res, sinó de l'aire que acompanya la millor generació de dramaturgs catalans de la història.

L'impacte del teatre de Pinter, als 90, va ser brutal. Se li va dedicar un festival, va venir, i va fer amics entre nosaltres. Però la seva influència es va anar esllanguint, fins a gairebé desaparèixer. I ara, veient el fantàstic *Terra de ningú* al TNC, i l'èxit que està tenint, dirigit pel pinterià Xavier Albertí, només podem reclamar que Pinter torni a les escoles de teatre. Els autors que en surtin seran millor, segur. —Andreu Gomila